sõnagi rääkida. Wanameis wõttis
temal kaela pääl kinni ja lõi hoopilt ta
wostu maad surnuks. Tõise wennaga
tegi seda sama. Nüüd läks Hants ise.
Wanameis ütles, et rääge mulle jutt, mi
pole sündinud, siis wõid sooja tulla.
Hants mõtles natukene ja hakkas
pääle: „Üks wanameis elas kaua
oma naesega, aga neil polnud last.
Noorem poeg oli rumal. Kord kuulsiwad nad
et taewad olla lehmad oi eti odawad, et
neid kärblaste wastu wõil wahetada. Kor
püütsiwad ~~kr~~ kärblast kinni ja ronisiwad
siis puud mooda taewa. Taewas wahetasi-
wad nad lehmade wastu ära. Hakka-
siwad maha tulema. Puu oli maha roi utu
Nüüd pidasiwad nõu kuida maha saab. Wa
wend ütles: Tapame lehmad ara, wirko
liha alla, bikame nahad rihmadeks
sidume kokku, küidame ühe otsa

taewasse kinni ja ronime siis rihma mööda
alla. Kuida mõeldud, nonda tehtud. Roni-
wad mööda rihma alla. Warsi maha saamas
aga rihm lõpis otsa. Sell ajal tõusis kongi
tuulja kiigutas neid ikka rihma otsas
Tallina, Tartu, Riiga ja Peterburi. Neid
sõnu rääkides andis wõnamehele ühte
lugu rusikaga kukla. Wanameis küsis, et
miks pärast sa mind lööd. Hants kostis:
„ma noiton kiidas nemad kiikusiwad.
„Hää küll, ära rääge enam, sa peksad
„mu pea uimasiks."
„Noh ma jotan siis maha," kostis
Hants, „Aga ära enam minuga tule
rääkima."

III

Ennemuiste hakkanud üks mees ühe joe
kõõnu pääle weskit ehitama. Kole hääl
hüüdnud weest: Ära tee oma peldikut mei